

at Finansudvalget ikke vel kunde forlade Traditionen, ſaaledes ſom denne efterhaanden har fæstnet ſig, og ſaaledes ſom Finansministeren ſtiller ſig til diſſe Spørgsmaal. Jeg mener nu heri at ſe et Ønſke fra Finansudvalget og en Tilkendegivelse af, at det ikke ſympatiserer med Finansministerens Opfattelse af Invalideloven af 1ſte Marts 1889. Dette er mig ſaa meget mere kært, ſom ærede Medlemmer vide, at jeg ved Samlingens Begyndelse indbragte et Lovforſlag, der gik ud paa netop over for denne Fortolkning, Finansministeren giver af den nævnte Lov, at tilvejebringe en Ændring i Loven eller en ny Lov, hvorved den Forventning blev fyldeſtgjort, ſom i ſin Tid, efter min Mening, Folketinget havde til den da vedtagne Lov, nemlig den, at man ved at vedtage Loven af 1ſte Marts 1889 og ved at ſtille en betydelig Sum til Finansministerens Raadighed, havde givet ham i Hænde Midler til at imødekomme alle billige Fordringer fra de Mænd, der have ſaaet deres Erhvervsøve mere eller mindre ſvækket ved Militærtjeneste. Jeg ſkal ikke nu komme dylere ind paa denne Sag, men blot erindre om dette, at ved Forhandlingerne om det af mig indbragte Lovforſlag hævdede Ministeren — og Finansudvalget har til Dels fulgt ham, jeg tror ikke af Lyſt, men paa Grund af Overbeviſningen om, at det ikke kunde nytte andet — at for at kunne komme i Betragtning hos ham, maatte vedkommende bevise, at han havde ſaaet ſin Skade, ikke alene i Tjenesten, men ved Tjenesten, uagtet Loven af 1ſte Marts 1889 overlader det til Finansministerens Skøn at bedømme, hvorvidt han maa kunne komme i Betragtning. Den Mand, der her er Tale om, traadte i Militærtjenesten ſom en friſt og kraftig Mand og ſit Gigtfeber ved at ligge i Barakleiren paa Amager — efter Erklæring fra Høſpitalet har han ſaaet Gigtfeberen derved — og efter Gigtfeberen ſit han en Hjertefejl, ſom Vægerne erklære ſkriver ſig fra denne Gigtfeber. Som Følge deraf blev han laſſeret af Tjenesten, og han er erklæret udbygtig til det ſædvanlige Arbejde paa Landet. Han er nu gaaet ind paa et Seminarium for at danne ſig en anden Livsſtilling. Da han ingen Penge har til at betale ſit Ophold med, har han ſøgt Laan, men for at ſaa Laan, forlanges det, at han ſkal lade ſit Liv forſikre i Livsforſikringsanſtalt, men her erklære de, at de ikke ville livsforſikre ham paa Grund af hans Hjertefejl. Diſſe Svagheder har han alleſammen erhvervet ſig i Tjenesten, alligevel nægter Finansministeren at give ham Underſtøttelse, fordi det ikke kan bevies,

at de ere komne ved Tjenesten. Det vil ſige, Finansministeren ſiger: Det er en Infektionsſygdom, en Bacille, ſom har taget ham i Nakken, og denne Bacille kunde lige ſaa godt have truffet ham paa ethvert andet Sted end i Tjenesten, og efterſom han lige ſaa godt kunde have ſaaet Gigtfeber og Hjerteklababbelse og andre Ting ethvert andet Sted end i Tjenesten, kan Kausalforbindelſen ikke bevies mellem hans Ulykke og hans Arbejde ikke alene i, men ved Tjenesten. Jeg synes, dette er en aldeles oprørende Opræden; over for de Folk, der maa aftjene deres Værnepligt, der maa tjene deres Fædreland, enten det nu er i Krig eller Fred, finder jeg det er en oprørende Maade at opræde paa. Det udtalte jeg under Forhandlingerne den Gang og jeg ſaftholder min Opfattelse nu, og naar Finansudvalget vel ikke inſtiller dette Andragende til Finansministeren, men dog ſøger at ſtaffe ham Hjælp, ligger deri indirekte en Anerkendelse af, at det helſt vilde børt fra den Fortolkning, ſom Finansministeren, ſaa at ſige, har paatvunget det. Det er jo i Virkeligheden en aldeles fataliſtiſk Opfattelse fra Finansministerens Side. Han ſiger egentlig talt, at der gives viſſe Folk, der ere fødte til at ſaa brækkede Ben og brækkede Arme og bløde Hjærner og andre maatte proviſoriſtiſke Odælæggeſer; de ere fødte til det og ville ſaa det, enten de ſaa ere komne i Militærtjeneste eller ikke. Derimod mener jeg, at Loven ſiger, at naar de have været i Militærtjenesten, og det ikke kan bevies at de ville have ſaaet diſſe Sager, naar de ikke havde været i Militærtjenesten, ſaa er den Kausalforbindelſe til Stede, ſom bemyndiger Finansministeren til at give dem Hjælp. Imidlertid, det vil den højtærede Miniſter jo ikke anerkende. Et Lovforſlag i den Retning, ſom jeg antyder, har jeg indbragt i Tinget i Efteraaret. Det henviſtes til Hæruddvalget, og der kan jeg ikke nægte, at jeg beklager ikke alene, at man henviſte det til Hæruddvalget, og at den ledende Gruppe her i Tinget ikke henviſte det til et ſærligt Udvalg, men jeg beklager ogſaa, at man ikke i Hæruddvalget har ment at kunne tage den Sag fat, ſelv om man ikke har kunnet tage fat paa andre Sager, der vedrøre Hæruddvalgets Arbejder, thi rundt omkring i hele Landet er der en Mængde ſtakkels gamle Folk, Invalidere og ældre militære, nødlidende Folk, ſom Samfundet efter min Opfattelse ſkylder at forſørge og hjælpe, der ſe hen med ſtor Forventning til dette Ting, om der dog mulig maatte komme noget ud af Forhandlingerne om det Lovforſlag. Der ſtrømmer viſtnof